

A CSODA

Maria Zita Gradowska nővér életrajza és gyógyulása

Maria Zita Gradowska nővér 1894. április 4-én született Lengyelországban. 25 évesen lépett a Szent Pál Irgalmasnővérek sorai közé. 1927. április 1-én érkezett meg Brazíliába. 1927. és 1931. között betegápolóként dolgozott Sao Sebastiao szanatóriumában, majd árva leányok otthonában és két másik intézményben tevékenykedett. 1933. és 1936. között az Auracariában található Instituto Sagrado Coraiao de Jesus, 1936-tól 1940-ig Barao de Cotepigében található Szent Pál Irgalmaskórház főnővére volt. 1940-től 1946-ig ugyanezt a tisztelet látta el Rio dos Cedrosban a Hospital e Materimadde Don Bosco kórházban, 1947-től 1957-ig pedig a Curitiba székhelyű Portao Sanatorio Medico Cirurgico új szanatóriumában volt főnővér. 1957-ben nevezték ki Maria Zita nővért a Canoinhas-i "Santa Cruz" kórház főnőknőjének. 1961-ben a Curitiba-i nevelő intézet igazgatónője, 1962-ben a Curitiba-i tartományfőnöki ház varrodájában tevékenykedett. 1989. szeptember 21-én halt meg Maria Zita nővér Curitibában.

Maria Zita nővért már fiatal éveiben, még Lengyelországi tartózkodása idején, fájdalmak gyötörték, eleinte a jobb, később azonban már a bal lábában is érezte a fájásokat.

1944-ben, lépcsőn lefelé haladtában egyszer csak heves fájdalmat érzett jobb lábában (érszakadás, belső vérzés) - a két hetes ágynyugalomnak és az elrendelt pakolások alkalmazásának köszönhetően tudott ismét munkába állni -, igaz, kínjai mit sem enyhültek, az ödéma nem fejlődött vissza. Mintegy három évvel később jobb lábában nedvedző fekély alakult ki. A kenőcsös-pakolásos kezeléssel azonban sem a fájdalmat nem sikerült csökkenteni, sem pedig a fekély gyógyulását elérni. Csak 1953-ban vizsgálta meg a beteg lábát egy hírneves sebész - az általa előírt terápiának hála megszűnt a fekélyesedés, és a nővér ismét megszokott életét élhette, az ödéma és a fájdalom azonban megmaradt. 1954-ben Maria Zita nővér hirtelen éles fájdalmat érzett a bal lábában, alsó lábszárán a fekélyt sebészeti beavatkozással megszüntették, egyúttal artrózisos bal térdét megoperálták. A sebész nem végezte el a jobb lábon az egyébként szükséges beavatkozást; véleménye szerint a végtag vénás keringése nem engedte meg ezt a műtet. Alig kezdett ismét dolgozni vezető nővérként a "Sanatorio Medico-Chirurgico" szanatóriumában, újra felfakadt a fekély a jobb lábán, amelyik pedig a pihentetésnek és az orvosi ellátásnak köszönhetően már a gyógyulás jeleit mutatta, bár a nővér állandó fájdalomtól szenvedett. A fekélyt kenőccsel és kötéssel kezelte, orvoshoz nem fordult, nem akarta, hogy ismét pihenést írjanak elő számára.

Amikor 1957-ben vezető nővérné nevezték ki Maria Zita nővért a "Santa Cruz" kórházban, lassan, de folyamatosan fokozódott a fájdalom a jobb lábában. Három évvel később, 1960-ban már csak hátrafelé tudott menni (a lépés előre elviselhetetlen fájdalommal járt), sem felfelé, sem lefelé nem tudott lépni. 1960. novemberében nem tudott kikelni az ágyból. Az orvos által előírt injekció és kenőcsös kúra sem a fájdalmakat nem enyhítette, sem a járást nem tette lehetővé számára. Maria Zita nővér attól tartott, hogy nem tudja akadálytalanul ellátni vezető nővéri feladatait, és ezzel a gátolja a közösség munkáját, ezért elbocsátását

kérte hivatalából. Az óriási nővérhiány miatt azonban nem tudtak eleget tenni kérésének. Az egész novembert és decembert ágyban töltötte.

A főnővérrel általában gondoskodó nővértársa ekkortájt kapott néhány nyomtatott lapot, mely Isten Szolgájának, Ausztriai Károlynak az életéről szóló és őt magasztaló imát tartalmazott. Maria Zita nővér tudomást szerzett erről, de nem tulajdonított túl nagy jelentőséget a dolognak, mert kevés szimpátiát érzett a Habsburg-dinasztia iránt.

A kényszerű mozgásképtelenség és az egyik nővér küszöbön álló távozásának a gondja emésztette, s erről beszélt nővértársának is. Nővértársa ismét azt ajánlotta neki, kérje Isten Szolgájának a közbenjárását, hogy betegségében kedvező változás történjen, akár csak rövidebb időre is.

Ha a lelke legmélyébe tekintett, el kellett ismernie a betegnek, hogy nemigen kívánta megfogadni a tanácsot. Még aznap este kilenckor, a megszokott időben kezelte az orvos a fekélyes jobb lábat, majd altatószert vett be a beteg.

Az altatószer sem hozta meg enyhülést adó álmot a nagy fájdalom miatt Maria Zita nővér számára. Ekkor gondolt arra, hogy Isten talán elvárja Isten Szolgájának a magasztalását, ezért rövid magasztaló imát mondott, megígérte, hogy a következő napot Isten Szolgájának a boldoggá avatásáért szóló könyörgéssel kezdi. Az imát elmondva pillanatokon belül elaludt, az őt ébren tartó fájdalom ugyanis megszűnt. Éjszaka felriadván érezte, hogy nincsenek fájdalmai, majd azonnal ismét elaludt.

Másnap reggel öt órakor a harangszó ébresztette, és legnagyobb ámulatára azt tapasztalta, hogy nem érez fájdalmat, a rendszerint a sebbe ragadó kötés magától leesett a csontdudorról, a sebet csodálatos módon száraz var fedte. Azonnal fel tudott állni, első útja a kápolnába vezetett, ahol letérdelt az egyik padban, és nővértársaival együtt részt vehetett az ájtatosságban.

Ettől a pillanattól kezdődően minden korlátozás nélkül el tudta látni feladatát, a var hamarosan magától leesett a lábszári tályogról. Maria Zita Gadowska nővért hosszú életének hátralévő éveiben nem kínoztá visszer, tályog sem keletkezett a lábán többé.

2003. december 20-án írta alá a Szentatya a Maria Zita Gadowska csodálatos gyógyulásáról szóló dekrétumot.